

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Το ψέμα έχει μακριά ποδάρια»

Συχνά οι παραστάσεις που δεν σε κερδίζουν από την αρχή εξελίσσονται ανοδικά, σε πείθουν καθ' οδόν, σε εντάσσουν στον επικοινωνιακό τους κώδικα σταδιακά, έτσι ώστε τη στιγμή της κορύφωσης στο φινάλε, εσύ ο θεατής, είσαι πια εξολοκλήρου μαζί τους. Στην παράσταση της ΕΘΑΛ σε μένα προσωπικά συνέβη το αντίθετο. Η συμπαθέστατη αρχή της παράστασης του Μηνά Τίγκιλη υποσχόταν μια βραδιά στη νοσταλγική χώρα του θεάτρου του Εντουάρντο ΝτεΦιλίππο, απ' όπου κρατάνε και οι πολύ παλιές προσωπικές μου θεατρικές

αναμνήσεις, όπου γελάς και συγκινείσαι απενοχοποιημένα, όπου οι ηθοποιοί, απενοχοποιημένοι και αυτοί, παίζουν τους Ιταλούς χρησιμοποιώντας μια συμφωνημένη με το κοινό ειδική φόρμουλα (ταμπεραμέντο + υπερβολή+ ανοιχτή καρδιά). Όμως το ίδιο το κείμενο κάνει μια ποιοτική τσουλήθρα ξεκινώντας από την ωραία έκθεση πορτρέτων των προσώπων του έργου, από τη γενική εικόνα της μεταπολεμικής μίξης φτώχειας, ηθικής διαφθοράς, τυχοδιωκτισμού, κ.ά., στη μεταπολεμική Ιταλία και καταλήγοντας... απλά στο σουλούπωμα των ανοιχτών υποθέσεων. Κάπου στην αρχή της δεύτερης πράξης συνειδητοποιείς ότι το κείμενο δεν έχει να προτείνει άλλα στο επίπεδο της σάτιρας, του χιούμορ ή των υποκριτικών προκλήσεων. Το ίδιο συμβαίνει με το σκηνοθετικό σχέδιο της παράστασης. Όσους στόχους έθεσε ο σκηνοθέτης μπροστά στους πρωταγωνιστές του, αυτοί τους πραγματοποίησαν από τις πρώτες σκηνές. Εξάλλου στην αρχή ο Μηνάς Τίγκιλης είχε το ατού των σκηνών της Μαρίνας Βρόντη, η οποία ήταν εξαιρετική στον ρόλο της περίεργης θυρωρού, και αν είχε περισσότερη συμμετοχή στη δεύτερη πράξη, ίσως και να κρατούσε την παράσταση εν πλω. Το ίδιο ισχύει και για τον κύριο πρωταγωνιστή της παραγωγής. Ο Λίμπερο του Κώστα Βήχα έχει ήδη φτιαχτεί ως χαρακτήρας στη διάρκεια των μικρών ανά δύο ή ανά τρεις επεισοδίων της αρχής, ο ηθοποιός έχει ήδη συνθέσει τη μορφή του από την τόσο γνώριμη και συμπαθή υποκριτική του προσωπικότητα και τις πτυχές του χαρακτήρα του τίμιου, αλλά αδύναμου μπροστά στους πειρασμούς ήρωά του. Αλλά όσο πληθαίνουν τα πρόσωπα στις μαζικές σκηνές της δεύτερης πράξης, τόσο χαμηλώνει το επαγγελματικό επίπεδο της παραγωγής. Δεν ξέρω αν στο επίπεδο της τοπικής αποδοχής της παράστασης η τακτική του Μηνά Τίγκιλη αποδείχτηκε σωστή, όμως το τέλος της παράστασης είχε έναν αέρα ερασιτεχνισμού.